

Der foreslås derfor en udtrykkelig bestemmelse om, at loven ikke finder anvendelse på inddrivelse af renter af underholdsbidrag. Disse renter vil derimod fortsat kunne inddrives i overensstemmelse med almindelige regler om inddrivelse af fordringer, f. eks. ved at den berettigede anlægger retssag og opnår dom for rentekravet.

*Til § 1, nr. 2.*

Bestemmelsen fastslår, at det sociale udvalg eller i kommuner med magistratsordning, jfr. § 64 i lov nr. 223 af 31. maj 1968 om kommunernes styrelse som ændret ved lov nr. 125 af 25. marts 1970, magistraten, efter anmodning skal inddrive underholdsbidrag.

Langt de fleste inddrivelsessager forudsættes fortsat gennemført ved indgåelse af frivillige aftaler med skyldneren.

For at inddrivelsesmyndigheden kan vurdere, hvorledes inddrivelsen bør gennemføres, skal skyldneren efter lovens § 3, stk. 1, give de fornødne oplysninger om sine økonomiske og personlige forhold. Inddrivelsesmyndigheden kan forlange, at skyldneren møder personligt. Møder skyldneren ikke efter tilsigelse, kan han bringes tilstede ved politiets hjælp. Politiets medvirken vil således fortsat kunne være nødvendig med hensyn til at finde frem til skyldnerens adresse og at afhente skyldneren, hvis han ikke møder hos inddrivelsesmyndigheden trods tilsigelse. Det forudsættes dog, at de sociale udvalg (magistraten) udviser tilbageholdenhed med at anmode om politiets bistand. Nærmere retningslinier for politiets bistand til de inddrivende myndigheder kan justitsministeriet i givet fald fastsætte administrativt.

Forslaget indebærer, at det er samme myndighed, der skal inddrive børnebidrag, hvadenten bidraget er udbetalt forskudsvist eller ej, og ægtefællebidrag. Dette rejser spørgsmålet om prioritering mellem forskellige bidragsberettigede i tilfælde, hvor det fulde beløb ikke kan inddrives.

Det følger af § 18, stk. 3, i justitsministeriets cirkulære af 28. juni 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag, at et pålæg om løntilbageholdelse, der er givet af et socialudvalg (magistraten) til dækning af forskudsvist udbetalte bidrag, viger for pålæg om løntilbageholdelse, der gives af politiet (overpræsiediet).

Der er blandt de implicerede myndigheder enighed om, at det offentliges krav på forskudsvist udlagt børnebidrag fortsat ved løntilbageholdelse skal vige for private bidragskrav, og at inddrivelsesmyndigheden først bør søge de private bidragskrav inddrevet.

Er der meddelt pålæg om løntilbageholdelse til dækning af bidrag til flere private bidragsberettigede, fordeles det tilbageholdte beløb efter inddrivelsesmyndighedens afgørelse, jfr. lovens § 9.

Nærmere regler herom kan fastsættes administrativt efter forslaget til § 2, stk. 2.

Efter kildeskattelovens § 46, stk. 3, går indeholdelse af foreløbig skat i forbindelse med udbetaling af A-indkomst forud for andre krav mod den pågældende A-indkomst, og efter lovens § 73, stk. 7, finder denne regel tilsvarende anvendelse ved inddrivelse af skatterestancer ved indeholdelse i løn m. v. Pålæg om løntilbageholdelse til dækning af bidragsrestancer må derfor fastsættes under hensyntagen til det beløb, der skal indeholdes i forbindelse med løbende udbetaling af A-indkomst, og må ubetinget vige for såvel tidligere som senere givne pålæg om løntilbageholdelse for skatterestancer.

*Til § 1, nr. 3.*

Efter de gældende regler foretages udpantning af fogden (underretsdommeren) både for så vidt angår forskudsvist udbetalte børnebidrag, der allerede i dag inddrives af kommunerne, og for så vidt angår de bidrag, der inddrives af politiet (overpræsiediet).

Efter forslaget kan bidraget inddrives ved udpantning. Da kravet inddrives af det offentlige og er tillagt udpantningsret, er det omfattet af lov nr. 278 af 26. maj 1976 om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. og kan inddrives af den kommunale pantefoged efter reglerne i den nævnte lov. Udgifter i forbindelse med udpantningen afholdes af den kommune, der har ansat pantefogden.

Efter retsplejelovens § 490, stk. 1, (som affattet ved lov nr. 258 af 26. maj 1976) kan en fordringshaver, der ikke har fået tilstrækkeligt udlæg til at dække sin fordring, først når der er forløbet 6 måneder siden sidste forretning på ny begære afholdt forretning til foretagelse af udlæg. Fogedretten kan også i øvrigt afvise at foretage en udlægsforretning hos en skyldner, såfremt fogedretten er bekendt med, at der inden for de sidste 6 måneder har været afholdt en forretning, hvor det ikke har været muligt at opnå dækning.

Efter § 8, stk. 1, i loven om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m. v. gælder retsplejelovens § 490 ikke for udlæg, som foretages af pante- og toldfogder.

Baggrunden herfor er bl. a., at reglen ikke virker hensigtsmæssig ved inddrivelse af skatter og afgifter, der forfalder periodisk flere gange om